george serediuc **soarele mecanic**

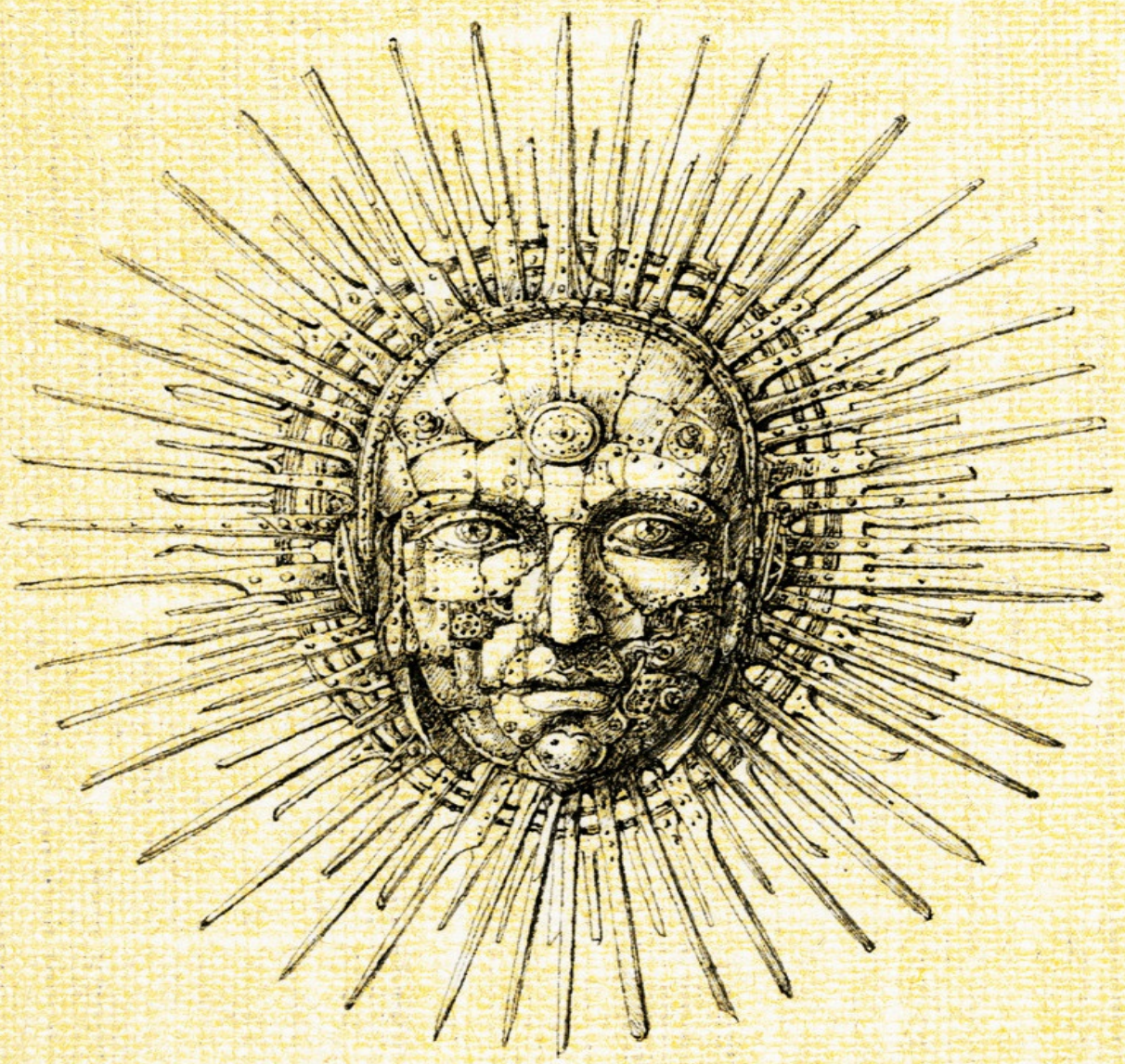

HERG BENET
PUBLISHERS

George Serediuc

Soarele mecanic

HERG BENET
PUBLISHERS
2011

© 2011 George Serediuc
© 2011 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediţie
Ilustraţie copertă: © 2011 _badcat

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, Bucureşti, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro
ISBN eBOOK: 978-606-8335-22-3

Reproducerea integrală sau parţială a textelor nu este permisă fără acordul scris al deţinătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Întâmplări care se uită greu

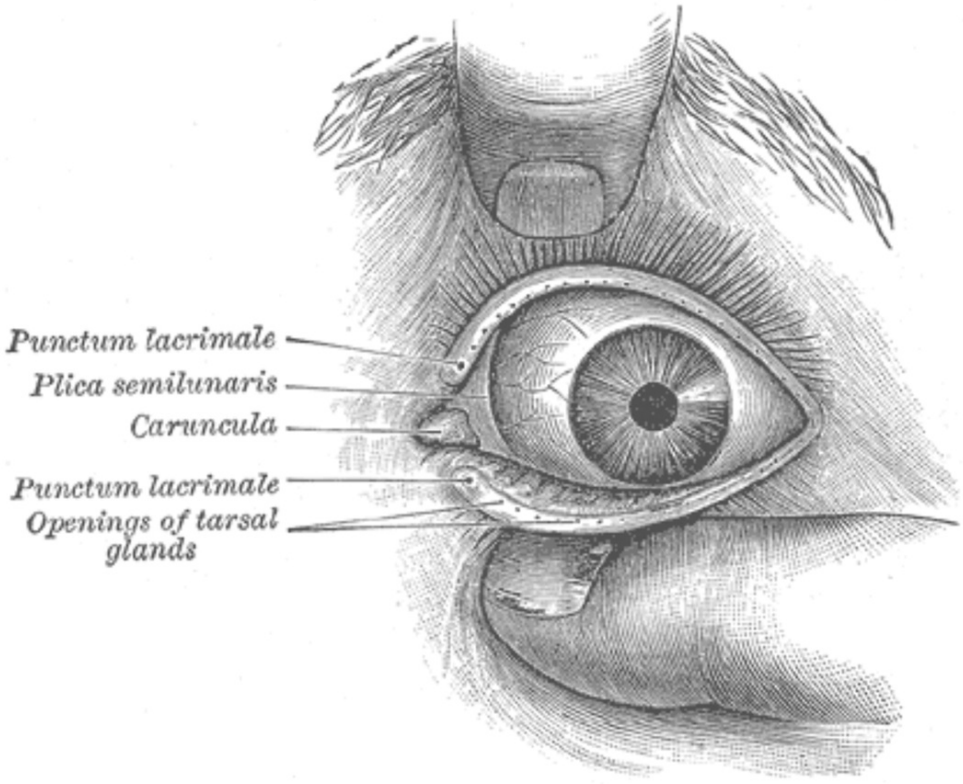

prolog: ghetele bune

prin mine trec sârme reci
pe care odihnesc graurii
din livada cu vişini
la întâlnirea cu un corp străin
degetele mele se fisurează

eu nu sunt puternic.
doar că mă trezesc mai devreme
şi îmi ascund cârjele în lift.
când se deschid uşile
arăt că am găsit un motiv
pentru care să îmi încalţ ghetele bune

şi să le port.

fiecare gură de aer
îmi schimbă înfăţişarea

Eu sunt George.
m-am închis aici de bunăvoie
pentru că nu am ştiut cum altfel
să mă apăr
lupt cu o amorţeală
ce vrea să pună stăpânire pe mine
fiecare mişcare e o mică victorie
un teren câştigat.
zgomotul alb se apropie.
mâinile, una de alta se frâng răbdătoare
nu vor lăsa nimic să se piardă
aici totul îmi este de folos
chiar şi golul care s-a adunat între noi

scurtmetraj: fade in

[mai aveam 3 km de mers pe jos până acasă
şi Mihai oprise odată să mă ia
în maşină era cald şi muzica tare
mă simţeam, ca el, grozav de puternic
râdeam amândoi.
Mihai prindea suta în 6 secunde]

scena cu moartea:

cel mai frumos film pe care l-am văzut
avea numai 5 secunde
îl arăta pe Mihai pe banda întâi
celălalt ieşise în intersecţie să facă dreapta

toate s-au sfărâmat în 5 secunde
iar Mihai ieşind prin parbriz...
nu a fost ca atunci când manechinele perfecte
îşi aşază capul pe airbag, gata să aibă cel mai liniştit vis
şi totul merge încet, jucăriile plutesc în jur
Mihai a rămas întins pe bordură
în cămaşa lui albastră, toate s-au mişcat doar 5 secunde.
toate în el şi în afară

în spate la cărtureşti

Andrei luase deja două beri
ne-am aşezat la geamul cafenelei
zâmbi şi ridicase mâna dreaptă
privindu-şi inelul:

am femeie acum se numeşte Roxana.
aşteptăm un copil.

şi cafeneaua s-a umplut cu
bucuria din ochii lui
scaunele şi mesele s-au topit
într-o apă dulce şi albă
nu credeam că mă ating lucrurile astea.
prietenul meu va fi tată. vestea asta mă înţeapă
de îmi dau lacrimile
în timp ce afară câţiva oameni încearcă
disperaţi să treacă strada.

berile scad, parcă se evaporă
e cald oricum ar trebui să
mergem.

saturaţie

22.46 şi nimic de pierdut
am pornit prin oraş ca într-o cruciadă
mâinile foşnesc în buzunar
punga cea veche
în vitrine chipurile albe, chipurile roşii
unele se mişcă, viaţa parcă lipseşte.
baloane înghesuite
în burta unei vânzătoare
şi efectul de seră împrăştiat
peste toate capetele

mă strecor, caut un reper
la trecerea camionului oglinzile
trepidează: nu ne mai auzim
ceva s-a pus între noi şi ne respingem.
22.47 şi nimic de pierdut
nimeni nu trădează, nimeni încearcă
de unul singur mă descurc atât de bine

când Andrei

a spus pentru prima oară dragoste
inimile noastre au căzut iar în locul lor
au crescut lingouri de aur.
apoi Andrei s-a mutat mai aproape de parc
e aer curat spune el
avem unde plimba burtica Roxanei.
burtica Roxanei a spus el
şi a zâmbit sub paharul cu demidulce

pentru lucrurile astea ţine Dumnezeu lumea
gândeam eu de sub masă unde pieptul
nu mi se mai dezlipea de podea
ci zăcea ca o ancoră. *de jos se văd*
toate greşelile unui om spunea.

pe mâinile lui andrei începe să scrie Roxana
iar asta învârte pământul cu viteză
ameţitoare.
pe rând sticlele se lipesc de perete
mi se face rău, lui i se face rău
iar demidulcele îmi pătează cămaşa

împăcarea

după accident, Mihai
semăna cu un înger în scaunul cu rotile
era împăcat. eu mă gândeam
ce loc bun să te odihneşti o vreme

cursiera lui a rămas
şi acum rezemată de balustradă
aşteptând
un drum până la magazinul de la garaj
un avânt ca să evadeze şi
să nu se mai întoarcă niciodată.

Mihai zăcea în mijlocul camerei aşa cum zace
o căprioară pe marginea şoselei
îşi privea picioarele cum prindeau rădăcini,
creşteau şi acopereau blocul ca o iederă
era împăcat. m-a rugat să vin
în primăvară să îl
curăţ.

scena 2:

după ce se închid uşile
eu şi oamenii din autobuz suntem una
sângele trece pe la fiecare adunându-se
în tâmplele şoferului, singurul care vede în faţă

[şi de-ar fi să mă las pe spate
când voi citi poemul acesta
nu mă va prinde nimeni
şi voi sfârşi în pământul altora]

drumul spre casă: fratele mai mic

pe vitrina în care se ţin păhărelele pentru ţuică
cutiile negre de la Nescafe Brasero păreau muşuroaie
pe sticlă un abţibild cu *Something good is going to happen*
acesta fusese mult timp motto-ul optimistului din el.

în seara aceea, ştiindu-se singur
a luat din sertar aţa groasă cu care bunicul tăia mămăliga
şi a înfăşurat-o strâns în jurul picioarelor.

podul era îngheţat, cărarea se astupa cu umbrele serii
râul ducea la vale bucăţi mari de gheaţă
grăbindu-se să îşi termine treburile
pe un mal şi pe altul, sacii de nisip arătau parcă
drumul spre casă
s-a lăsat pe spate. vedea cerul ca pe o faşă murdară
ce se derula deasupra satului.
apa clocotea la urechile lui, şoptindu-i despre
fierbinţeala care îl aşteaptă până se va termina
nu mai conta unde ajunge.
fără frică, fără gemete, fără lumini
doar o curiozitate ce îl trăgea la fund
în sfârşit spre liniştea pe care
era convins că o merita.

scurtmetraj: scena 3

tomograful era aşezat în mijlocul camerei
luminat ca un animal împăiat
în holul unui muzeu
era încălzit, gata să mă primească în pântecul lui
cabluri groase ieşeau din el şi se târau pe podea
înfigându-se în tencuiala pereţilor albi
m-am aşezat înăuntrul lui, ca într-o vizuină
şi am închis ochii ţinându-mi mâinile
lipite de cerul gurii de metal
respiraţia lui electrică trecea prin mine
a început să se învârtă în jurul meu tot mai repede
atât de repede încât mi se părea
că voi fi înghiţit de un vârtej uriaş
s-a făcut fierbinte
până când am simţit că trupul nu mai era al meu
şi tot ce aveam nevoie
era să strâng în mâini un pahar din acela
de la coca cola pe care scrie
eu sunt centrul universului

fratele mai mare

trebuia de mult să am unul,
dar am înţeles, am ascultat şi am crescut singur
doar ca să-l merit.
de astăzi fratele meu are uşa lui şi
pe ea scrie Florin – fratele mai mare
pe ea doar el intră la mine
traversând precum conductele cu gaz
cartierul industrial pentru un ceai.
de astăzi un tunel subteran aduce
aerul cald sub mine.
şi gândul din ceaşca mea
cu vorbele din ceaşca lui
se întâlnesc undeva
deasupra Indiei.

băieţii buni: Alcoolul şopteşte

este ora opt iar cei cu care stau la masă
au deja două sute pe stomacul gol
nu mă gândeam că aşa va fi. nici anul ăsta
nici tinereţea şi nici viaţa.
suntem ca nişte animale sălbatice.
asta nu pentru că am fi neîmblânziţi sau curajoşi,
ci pentru că nu ne vom găsi niciodată locul.
mi-aş dori să pot vedea cum se va termina toată boema asta
pe care o prelungim pahar cu pahar, viziune
cu previziune.
pentru noi,
ziua începe acolo unde se termină sticla cu vin.
ne luăm rămas bun de la doamna Lili şi
sărim în gol.
am învăţat, cu anii, să ne strecurăm neobservaţi.
fie că facem portrete sau reparăm ceasuri
costumele noastre de poeţi vor fi mereu purtate
pe sub hainele de lucru.

Alcoolul şopteşte:
cu timpul, eu îţi voi fi cel mai bun prieten.
te vei obişnui cu mine la fel cum te obişnuieşti
cu apa fierbinte. aşa cum încet-încet te obişnuieşti
cu corpul tău subtil. vom păşi împreună
pe subţirile plăci ale minţilor noastre
pe marginea care promite ascunzişul perfect.
cu timpul, vom fi
aceleaşi cuvinte.

Lebedele negre: Manual de întoarcere a timpului

•

acolo în mijlocul ceţii era casa noastră
văruită cu atât de multă grijă. apoi a început:

furtuna de nisip m-a prins cu gura deschisă
încercam să-ţi spun că ai să-mi lipseşti
vor veni frigurile şi eu n-o să ştiu.
n-o să ştiu cum să mă încălzesc de unul singur

•

lebedele negre veneau în fiecare an
tot mai multe tot mai întunecate în zborul lor
îşi făceau cuibul
scormonind cu ghearele acolo unde altă dată
ne scăldam cu ochii deschişi.
lebedele negre – săgeţi pierdute în carnea de iepure
cu ouăle lor afundate în fiecare rană
măturam curtea iar deasupra mea
tu, mamă, te-ai lăsat îmbrăţişată de ele
ai dormit în mijlocul lor visând să zbori ca ele
vântul nu bate, mamă, cum trebuie
şi ai să uiţi cum să te întorci în braţele lui tata

acum vrei să mergi în locurile acelea
unde te poţi plimba desculţă toată iarna
dar eu ştiu că patul
de acasă se va-ncovoia de dorul tău.

•

tu spui că e uşor să zbori nu simţi nimic
doar că ţi se înfundă urechile şi ai un gol în stomac
în rest oasele se aşază cum trebuie

tu nu ştii că oasele au îngălbenit deja
şi nimeni nu a mai găsit drumul spre casă
ci doar noroiul pe unde dragostea
zăcea împrăştiată.

•

te-ai pregătit pentru plecare cum nu se poate mai bine
în fiecare dimineaţă te găseam întinsă pe masa din bucătărie
ca pe masa de operaţie aşteptând lebedele negre
din inima ta nu gusta însă nimeni
rămâneai cu ea călduţă şi scursă de fericire

•

clocesc în mine îndoieli
de care nu mi s-a vorbit niciodată
ochii îmi sunt roşii, reci şi caută locuri pustii
în care să se odihnească
paharele din jur au început să-mi semene:
sunt goale şi se sparg atât de uşor.

odată am vrut să vin la tine
a trebuit să mă întorc îmi bătea inima atât de tare
mi-am ţinut apoi respiraţia pentru câteva zile.

•

aici te aşteaptă un cămin la care ai visat mereu
cu camera ta la mansardă
poţi merge acolo să ţipi cât vrei, să plângi
să te destrami ca o explozie leneşă
şi să nu te mai ridici la urma urmei
jos nu-ţi este niciodată foame...
mamă… în mansarda aceea nimeni
nu are voie să te judece.

nu pot întoarce timpul dar pentru tine
mă voi întoarce în timp
te aştept.

cu drag,
altul decât cel pe care l-ai lăsat acasă.

Visele lui Erwin

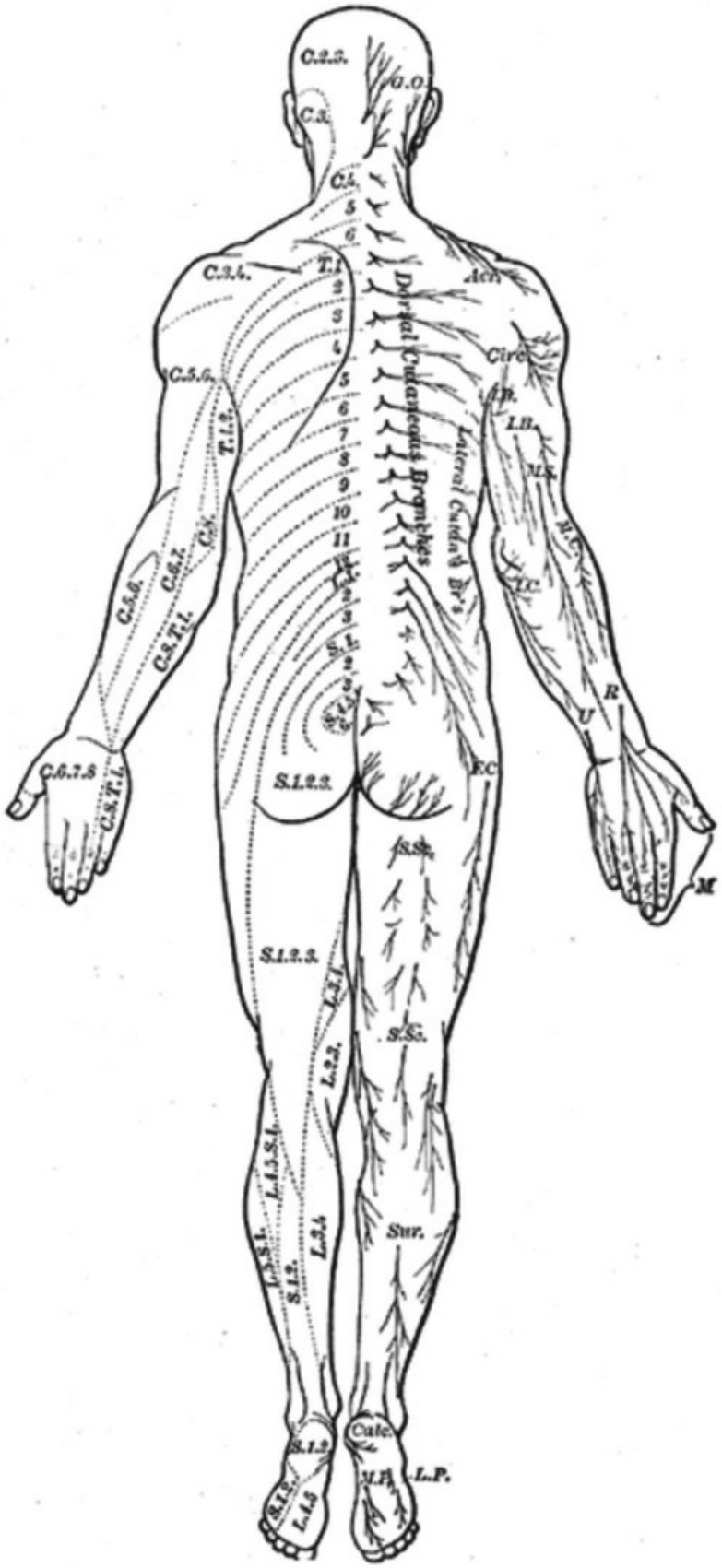

ura [04.22 AM]

copiii treceau pe stradă cu genţile lor umflate şi negre
aveau privirea aceea de om mare.
nu s-ar fi uitat la tine.
dar lui nu i se părea nimic ciudat,
putea vedea cofetăria, casa miresei,
ambulanţa parcată la benzinărie, capacele de canal ruginite
care încheiau ca nişte nasturi bulevardul. în capătul lui
ardea o maşină, strivind doi îndrăgostiţi

şi ce privelişte acolo, de unde ura începea să pună
stăpânire pe noi

când s-a trezit, apa din cadă
era rece şi spuma dispăruse de mult
înăuntrul lui se deschidea o groapă
pe care nu mai avea cine să o astupe.

semnul unei absenţe [00.11 AM]

de obicei îşi lăsa visele în dulap,
între bluzele de iarnă
acolo se descompuneau
cu timpul
fără să lase niciun miros.
în seara în care a uitat să-şi încuie pleoapele
întunericul a dat buzna scuipându-i
furnici în plămâni.
cu o şiretenie amară, somnul îl fugărea
pe un drum de ţară
oamenii se jucau cu o ghilotină
se iubeau între ei ca lăcustele,
acoperind soarele.

se trezise într-un târziu fără să ştie unde se află,
fără să ştie că numărătoarea inversă deja a început.

câteodată ne liniştim că totul a fost doar un vis
asta nu schimbă cu nimic realitatea
doar o ascunde în pernă.

acoperă

în locul acesta
s-au născut fraţii de hârtie
aici, în patul lui Erwin, unde noaptea
vine ca o mireasă la altarul de ceară

peste ea ne-am urcat
plimbându-ne degetele prin vise tinere
neatinse încă de acele soarelui.

în scobitura patului ni s-a scurs saliva
cu care Erwin ştergea mai apoi geamurile.

fericirea la buncăr

a şters podeaua unei săli imense,
unde fusese o nuntă. Acum istovit,
gusta din farfuriile rămase numai pentru el.
restul avea să ajungă la buncăr

mereu se trezeşte încet de tot să nu se rupă ceva în el
noi încă nu ne-am deschis ochii
el şterge gresia cu răbdare
apa încă e călduţă şi e bine
e stăpân peste toată sala iar liniştea se adună în obraji

Erwin a simţit ceva
mişcând în felia de brânză topită
apoi i s-a arătat cuţitul,
cântec de dragoste.

Tăcerea din insectar

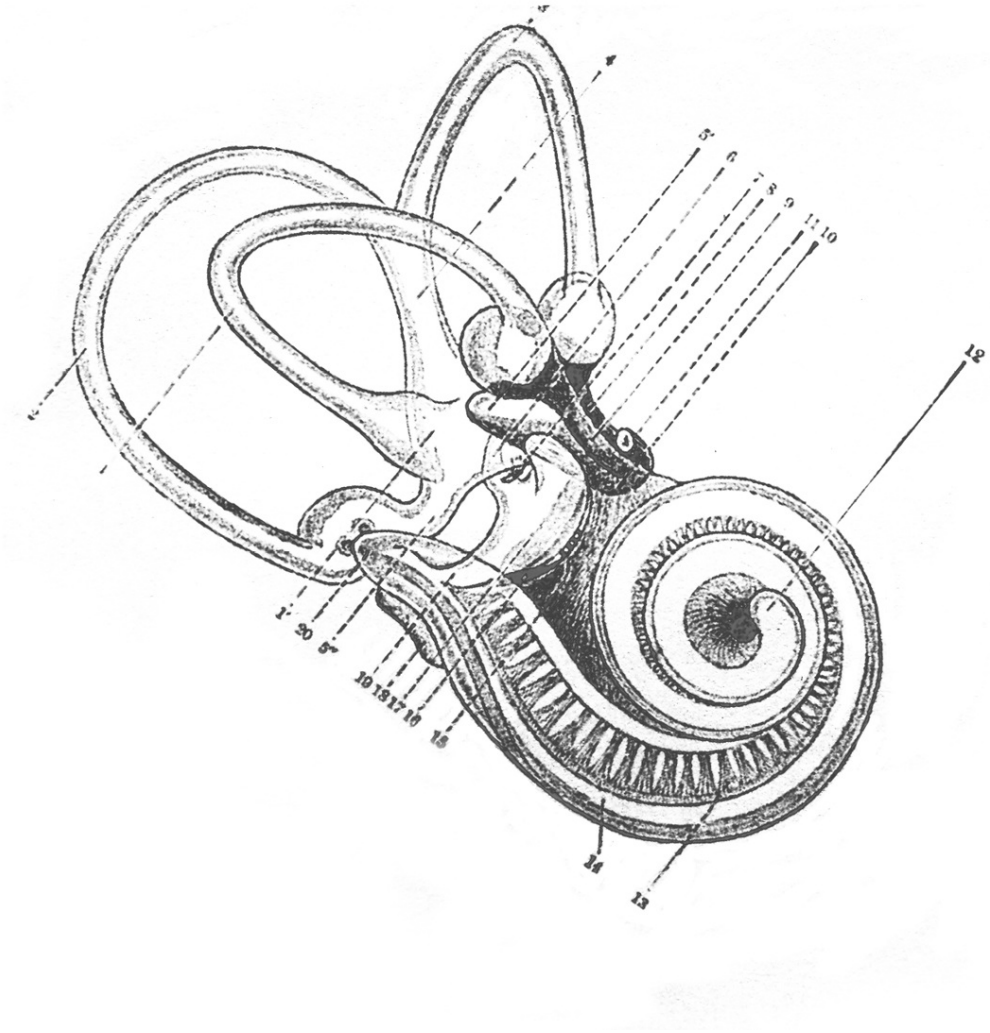

în faţa zilelor

ca un animal
ce se bucură de blana abia crescută
păşeam pe străzi care nu mi se cuveneau
scriam *dragoste* de mii de ori fără să cred că există.
cine să mă oprească?
săream în apă fără să mă gândesc la moarte.

într-o zi ca o mlaştină gura mi s-a închis
şi am rămas îngheţat
de atunci nu a mai mişcat nimic
în mine.
privesc în gol, în jurul meu se adună
pungi cu sticle goale. gunoaie. bărbierul a aruncat
o masă, un televizor şi părul din frizerie.
deasupra ferestrei: SALON COAFURĂ
iar pe uşă sunt lipite literele D E S C H I S
afară aerul rece împrăştie trecătorii. zgomotul plecării tale
cade peste fabrica de peste drum ridicând
praful mort. Peste tot foi cu dragoste

dragoste.

poemul de cânepă

ziua de azi
a fost ca o cădere neîntreruptă
la câţiva paşi de mine: nebunia
nu departe de ea o casă netencuită sfida peisajul.
ceva trebuia să mă oprească şi
să îmi răcorească braţele
am înfipt pioletul în ochiul tău de sticlă
în locul acela fermenta compasiunea.

numai o moarte poate întrece
puterea acestui răsărit
le-aş putea avea pe amândouă
la capătul unui peron înflorit de dimineaţă.

sunt un husky ce traversează alaska
visam să am o librărie
în mijlocul unei păduri de fag
să îmi aşez cărţile între pietrele unei temelii.
peste toate să curgă viaţa
în forma ei cea mai pură:
ca fluturii în gura unei cascade.

o umbră zgomotoasă
mereu deschide uşa
înăuntru dau buzna stabilopozii
nu mai e mult şi oraşul se va prăbuşi
sub propria greutate

licheni

nu a trebuit să fac nimic,
s-a întunecat în scurtă vreme
fereastra a rămas puţin deschisă,
ea a intrat pe sub podele.
am rămas nemişcat,
patul s-a zgâlţâit un timp. am adormit
păzind lichenii de pe spatele ei

nu a trebuit să fac nimic,
boala m-a găsit aplecat peste balustradă
şi a împins cu putere.
din hol se auzeau numai râsete.
m-am ridicat ca un grădinar de pe stratul de crizanteme.
m-am scuturat, am tras mai departe
de balustradă. lichenii s-au uscat, simbioza noastră
a fost un simplu incubator
defect.

de dimineaţă

când visele se scurg la marginea patului
tăcerile-mi sunt claustrofobe
ele trebuie să iasă prin piele
şi să se lipească de gurile tuturor
să se întindă ca un şarpe flămând ce se face
cu timpul
din ce în ce mai ager.

împrejurul meu gravitează
o ceaţă rece. ea priveşte spre mine
ca şi cum i-ar fi milă
de greutatea cu care mă mişc

intru în corpul meu de linişte
învăţ aici mişcări noi
arcuite
o limbă uşoară cu care să pot cere
ajutor

mă pregătesc pentru încă o zi
trupul meu poate adăposti câteva cuţite
de mâinile negre ce caută ieşirea

trupul meu
e un instrument de măsurare a timpului
e cel mai lung vis de până acum
şi se vede ca o explozie în cer

viziuni: fabrica de urşi

cu noaptea la subsuoară mătur o alee
lungă unde toate indicatoarele arată
spre vechea fabrică de urşi
până la coate mi-a ajuns o cârtiţă albastră
mă sfâşie atât de blând plutesc
în gura ei fierbinte
dumnezeu priveşte de pe margine
focul acesta de artificii:
cum celulele se depărtează una de alta.

crescând, eu puteam să jur că trăiesc
şi sunt aproape de Calea
care m-a învăţat să iubesc în tăcere
şi să mor urlând

cu ochii închişi întind mâna. ajung acasă.
iau totul de la început.

ADN

mintea mea e o tipografie
fără geamuri aici de obicei
e întuneric şi răcoare
aici eu arunc un pumn de grâu
şi grâul încolţeşte în
forma sânului la care am crescut.

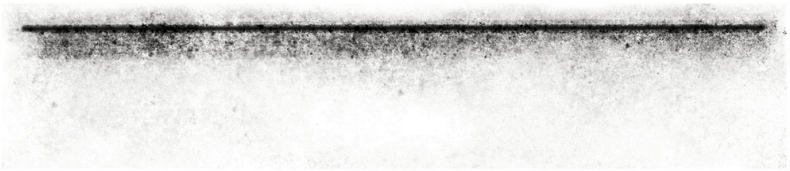

[îţi strâng mâna şi nimic nu se vindecă
atât de tare loveşte măduva
atât de înghesuit stă cheagul în oase
atât de fierbinte e lumea de dedesubt]

totul e bine, nu te teme, George

eram singur
când m-am născut
am învăţat să respir pipăind
corpul meu zvelt şi umed
ca pe un înveliş străin
când m-am născut
eram singur acasă şi vântul se pornea
spre şira spinării în gură creşteau
bonsai cu rădăcini amare

[eu am un stomac gol
în care ar încăpea atâtea lucruri
pe care vreau să le ascund]

eu port în mine o boală transparentă
oamenii aceia au spus că totul e bine să nu mă tem
şi să ies afară din când în când

[deşi nu am atins-o niciodată
ştiu că e acolo ascunsă în piept ea vorbeşte singură
atât de tare atât de apăsat de-aş putea
doar să-mi opresc bătăile inimii
ea s-ar auzi atât de clar]

lessons of darkness

[frumoasa călătorie a lui Herzog
spre sondele petroliere]

au trecut trei zile iar somnul pare un drog pe care
nu ştiu cum să-l prepar
Vancu îmi spunea despre monştrii din paharul lui
cum se încolăcesc şi *ţi se vâră pe gât*
ei bine, eu nu am cu cine să lupt.
întunericul nu se arată, e doar o cameră în care lumina
nu mai ştie să ajungă
insecte de tot felul îmi mişună sub tâmple
picioruşele lor aspre se agaţă de gene.
insomnia e un ceas de perete care
bate la fix şi la sferturi te pune să-i numeri secundele
te face să-ţi numeri anii
insomnia, neputinţa de a iubi
patul visele şi uitarea.
dar eu văd dincolo de pleoape,
dincolo de întunecimea care mă ciupeşte
ori de câte ori vreau să adorm,
văd soarele, el e ceasul de mână
la care te uiţi când vrei să ajungi acasă,
ceasul de mână pe care nu trebuie
să îl întorci niciodată, el merge singur
placat în aur, uns cu cele mai bune uleiuri
ale Ceasornicarului.

Ce mecanism
poate fi mai frumos
decât cel care nu scoate
un sunet
dar te îmbătrâneşte chiar şi pe întuneric?

pierduţi

am văzut pădurea crescând
ca blana de toamnă
a unui animal de pradă
am avut curajul să închid ochii
în faţa defileului de sârmă
mi s-au arătat măruntaiele
unei fântâni bătrâne unde pluteau
chipurile noastre.

în oraşul pierdut am găsit
un pieptene roşu.
dinţii lui au intrat în mine
nu a curs nimic.
dinăuntru nu s-a auzit niciun sunet.

sunt chemat

să dansez desculţ să urc pe lumină
câtă căldură în strigătele lor câtă panică
în gândul că nu mă mai pot
opri.
în secret mă hrănesc cu gustoasele mele depresii
mi-e teamă dar teama asta
îmi place.

am început să îmi pun la punct evadarea:
sunt o maşinărie
ce funcţionează pe bază de groază.
sunt toamna măcinată, un sunet timid care vine
cu mult după explozie. sunt leacul uraganelor băut
pe stomacul gol,
mai tare decât orice otravă
mai gol decât puii negri de lebădă
sfios ca un ţipăt de durere
sunt însuşi poemul care cade în pagină
dându-şi ultima suflare.

se va găsi cineva

mă afund în noroiul tăriei,
în pielea mesei netede, în lacul cu elefanţi
secat la picioarele mele.
nebun am fost închizându-mi ochii
întins într-un lighean cu băutură, rugându-mă:
închide-mă dacă poţi,
pentru că eu sunt cel pe care l-ai căutat
prin dorinţe,
eu îţi zbor în ureche
în timp ce cobori în stradă,
eu, la fiecare pas, îţi fac umbră
cu blocuri de azbest
cu ziduri de hârtie
cu liane încolăcite în cer
ascultă, eu sunt cel care rage noaptea
ca un tigru siberian în căutarea
mormintelor.

haide,
închide-mă în cea mai rece lume pe care o vei găsi
am nevoie de timp, am nevoie de pauză.

Haide.

câteodată

le dau drumul
să se tăvălească în iarbă
ca un furtun cu apă sub presiune.

le prinde bine noul aer
şi cum spunea Alexandra:
murdărirea este bună.

le păzesc ca şi cum aş păzi
calul bunicului,
atent la gesturile lor
la felul cum respiră şi
ard.

cel mai mic zgomot
le aduce speriate înăuntrul meu
unde chiţcăie până se potoleşte
agitaţia.
curând vor fi
prea mari ca să încapă aici
şi mă gândesc să le las într-o zi pe câmp
şi să fug
să rămân ascuns
vreo trei zile.

micile mele scăpări,
vreau să vă am
mai mult decât simt că vă merit
sfârşitul meu nu este şi al vostru.

scăpările mele nu au sfârşit.

copilul interior

învelişul e unul
destul de simplu:
o aură subţire, lucrată manual
un semn făcut cu mâna, o fereastră
deschisă pe jumătate
o oglindă spălată cu reacţii
termonucleare – alege.

ţâşnesc dintr-un tun şi
îmi desfac
pieptul
dându-i forma unui fuselaj.
aerul se răceşte pe măsură ce înaintez
asemenea unui vierme de mătase
în creierii oraşului
în vuietul lui neîntrerupt.

nu mai simt nimic, sunt în depărtare
iluminat,
ca vântul de seară ce umflă perdeaua
sau refluxul întregii lumi într-un nufăr
iluminat,
un scafandru zburător ce se înalţă
cu graţie, dar nu rămâne niciodată la suprafaţă,
un copil adormit devreme în drum
spre fabrica de ciocolată.

arta de a opri inimile

până ajung la prima staţie am timp
să mă iau la rost: ce vei face azi întreb
ce vei face pentru tine azi nu ai ce sta
cu mâinile în buzunar
ascultă numai cum pietrele se macină
ca gândurile tale

ce bine mi-ar prinde acum o palmă zdravănă
să văd dacă mai mişcă ceva în mine!

îţi voi aduce doar aminte
că oamenii trebuie să se atingă
ei nu vor să fie iubiţi
ci să fie lăsaţi să ruginească.

oamenii au boala oaselor de sticlă
eu risc: ies din când în când din casă
pun mâna pe ei
şi ei îngheaţă

îţi trebuie într-adevăr curaj să respiri şi
un set de instrucţiuni precise.
să te gândeşti la ce însemni tu
şi să porneşti un vânt puternic

să nu îţi fie ruşine
chiar dacă ţi se văd cusăturile
să nu îţi fie frică să trăieşti
în tine creşte iubirea
învaţă să o mănânci întreagă

pe geam scoţi timid mâna:
în gura ta se sterilizează visele
în picioarele tale se opreşte cântecul
pe care mama şi tata fac dragoste.

George sunt eu,
cel care îi pândeşte
cel care doarme pe spate, se face
moale şi curge în iarbă

caut un loc în care să mă pot desface
să mă întind noaptea când îmi ninge
pe mâini şi în gură
trag peste mine pământ
şi mă îndoiesc de lucrurile
cele mai drepte

mâinile mi-s calde şi blânde
vreau să-mi înfig două degete
în inima ta ca să văd
ce te ţine în viaţă

demonul discret

cuie pe care le baţi
în dreptul fiecărui pas făcut de mine. sunt reci.
tragi în urma ta o mare fiartă şi acră:
pentru cei ca tine renunţarea
e doar un cuvânt învechit
ai un dumnezeu al schimbării cu care
te îmbraci fără să îl fi spălat
vreodată.
iar când te revăd după atâta vreme
chipul îţi poartă semnele unei lupte
cu fiarele pe care le adăposteam cândva.

[fiare pe care le credeam bine legate
de feribotul cu care ne-au plecat tinereţile]

sunt demonul tău discret. păstrează-mă.

defibrilaţii

voi salva ce se poate:
trecutul e un copil lovit pe trecerea de pietoni
cu maieul rupt cu pumnii strânşi
şi în pumni dorinţa de a se întoarce în camera lui
copilul e un sertar cu poze vechi
în care timpul zace ca-ntr-un acvariu
zace flămând în căutarea pielii pe care
să ne-o mângâie, zbârcind-o.

Alcoolul repetă:

doar eu îţi pot fi cel mai bun prieten.
te vei obişnui cu mine
la fel cum te obişnuieşti cu apa
fierbinte.
aşa cum încet-încet te obişnuieşti
cu corpul tău
subtil.

vom păşi împreună
pe subţirile plăci ale minţilor noastre
pe marginea care promite ascunzişul perfect.
cu timpul, vom fi
aceleaşi cuvinte.

Dezvelirea soarelui mecanic

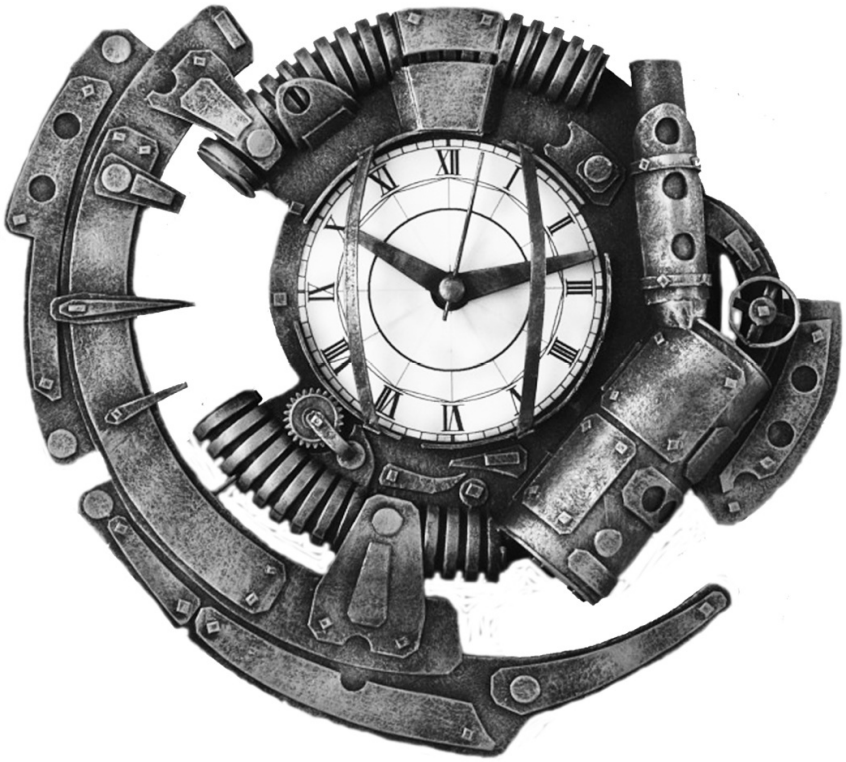

locomotiva cu abur

e întuneric.
asta pentru că tata încă nu s-a trezit.
tânjesc după un somn adânc din care
să nu-mi aduc aminte nimic.
– Soarele s-a stins de mult,
dar nimeni nu trebuie să ştie asta –
tata face dis-de-dimineaţă un foc mare
şi umple cu jăratec un lighean ruginit

m-am obişnuit să mint, nici nu clipesc:
tata lucrează la o locomotivă cu abur
– atât trebuie să se ştie –
pentru că nimeni nu îndrăzneşte să se uite la soare,
l-ar vedea pe tata cu o lopată în mână
pentru că lumina o creşte pe Mara dar
prietenul nostru, Coman, nu îmi mulţumeşte niciodată.
pentru că ziua nu rămâne nimeni acasă
iar eu pe sub hainele astea sunt atât de singur.

după o zi din asta de toamnă
tata coboară la orizont şi lasă în urmă
doar o tavă cu cenuşă.
E vremea liniştii depline,
în care el îşi dă jos salopeta neagră
şi visează la o eclipsă a întregii lumi,
atunci când cerul face schimb de prizonieri.

*

granit să fii şi
tot ei vor săpa în tine
iar tu să te laşi furat
să te laşi în mâinile celor
ce vor să te miroasă.
tu eşti un bun comun din care
seara la masă
familia smulge miezul
ca dintr-o pâine caldă.

poemeletale

nu am văzut niciodată
un om murind
am văzut doar oameni
care închid ochii
şi încep să putrezească

tatăl meu spunea moarte
ca şi cum
nimic nu s-ar fi mişcat într-însul

la masă e o linişte sterilă
ni se aud tuturor inimile
chiorăind de foame

mâncăm cu linguri de lemn şi tata
se adună în mintea mea
sub culorile unui film mut care
se repetă la nesfârşit
cât de tăios se apleacă asupra mamei
şi cum rupe el
pâinea coaptă sub dragostea noastră

tata avea ochii goliţi de fericire
aduna copii din iarbă
şi-i întorcea cu faţa în sus să strălucească
în soare ca mamele lor
curate şi subţiri

Răzbunarea: fotografie

luminile se dilată.
în vuietul oraşului
ni se pierd strigătele uscate

poem acoperit – supravieţuitorii

învelişul umed al lumii abia a început
să se-ntărească ne-am ascuns în noi
şi a durat o veşnicie până ne-au găsit
pe tavan au rămas urmele unui somn întors pe dos.
[din gură ne cad la întâmplare
cuvinte moarte de mult]

Soarele mecanic

ia aer mult şi
urcă odată cu mine în soarele acesta mecanic
vom zbura mai sus decât Hubble şi mai bine ca el
vei vedea: ca un
greiere rămas fără picioare
voi încerca să ajung la tine voi încerca
să te strig şi tot ce va ieşi din gură
va fi pulbere înecăcioasă şi mută.

te-ai obişnuit cu soarele negru
umbrele sunt mai fierbinţi decât cerul
aici înăuntru e un soare mecanic şi o ladă cu nisip în care
să îţi răcoreşti picioarele. culoarele secrete nu-şi au rostul.
să fie aceasta adevărata viaţă?

[dacă ar fi să luăm totul de la început
m-aş descurca atât de bine]

a sosit vremea ca armele să tacă
tu rostogoleşte-te, prinde-mă de încheietură şi lasă-mă să
te duc până la capătul lumii
pentru că la capăt de lume sunt Călimanii. de acolo să aruncăm o eşarfă când
ziua se face din ce în ce mai mică iar eu nu ştiu cum vor încăpea în ea
atâtea frământări, atâta singurătate.
de vor fi gânduri care să ne scoată din iarnă goi
şi lipsiţi de putere
toate vor avea loc în soarele mecanic.

*

nu lăsa aceste cuvinte nerostite,
apucă-le de înţelesul lor ascuns

şi sărută-le
ele se vor iubite
se vor mângâiate
asemenea unui câine
întins la picioarele tale,
aşteaptă să le chemi
ca pe un vechi prieten.

Întoarcerea în dragoste: Matilda

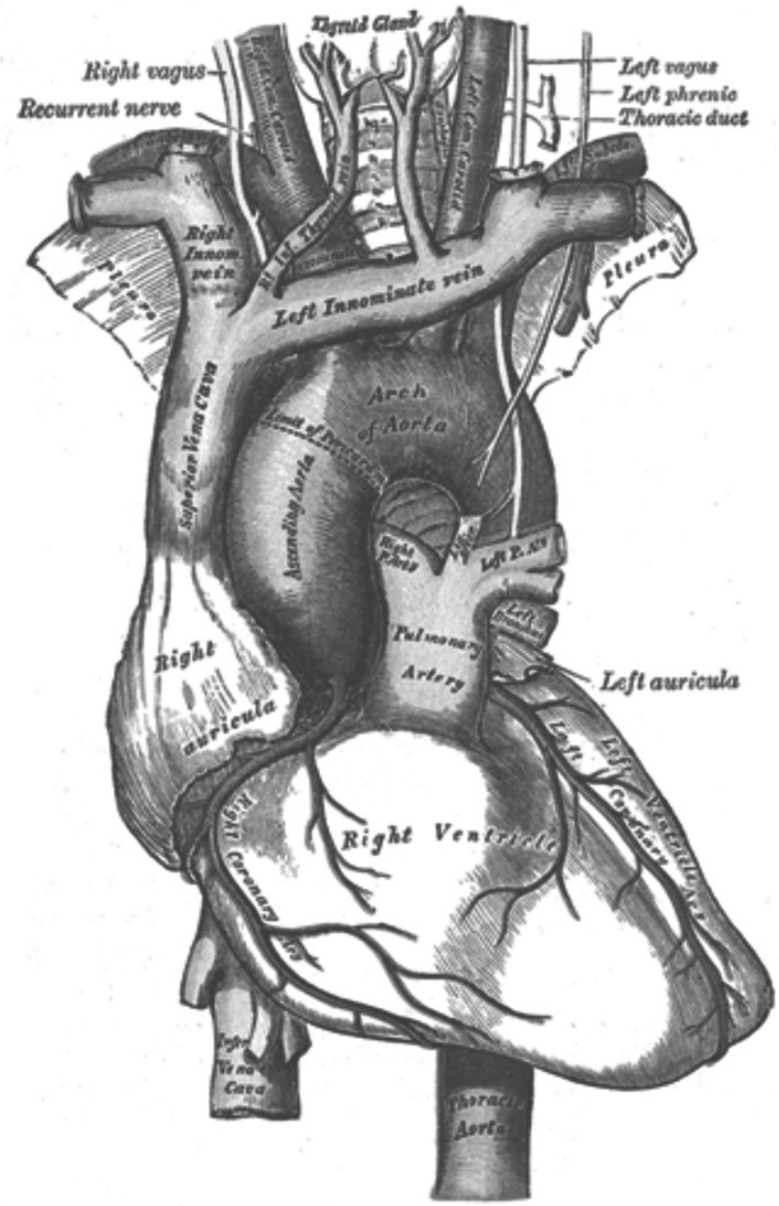

călătorii

zilele mele se trăiesc încet, întinse
fără să mă clatin acopăr o suprafaţă
cât mai mare de linişte
înfăşor toate luminile într-o bluză de-a ta
topită printre sertare

ochii mei, bine şlefuiţi pentru tine
gura pregătită să te înfăşoare
un fel de aer cald în mijlocul căruia
cresc locuri noi ce ne aşteaptă

liniştea

din inima mea vine ca o sărbătoare între ruine
o ascult
cum se mişcă atât de încet pe podul putred ce se leagănă ca un bătrân
e simplu: oasele se deschid şi trecătorii
îmi înţeleg dragostea.
nu a văzut nimeni unde te-ai ascuns
nopţi la rând ai stat la pândă
gata să sari la gâtul meu
te ştiu,
undeva acolo aşteptând
un sunet care să îmi trădeze
slăbiciunea.

*

după ce am căzut în mediterană
rana din palmă s-a deschis şi respiram
prin ea
căutând urme căutând epave
mi se părea că ai câte un ochi
în scoicile
pe care le deschideam cu dinţii
şi mă priveşti din toate părţile
să mă ştii cum n-am fost niciodată:
departe de tine
m-am rătăcit şi nici acum
nu m-am aflat prea bine.

caută-mă şi du-mă la mal,
ca o sirenă bună şi iubitoare.

flash

camera se înroşeşte
când tragem plapuma peste cap
şi ne spunem poveşti cu trupuri care cad
deschizi uşa şi cad trupuri
călcăm peste ele închizi uşa şi cad trupuri
înainte şi înapoi
ne rostogolim ele se rostogolesc
sub noi.
tot ce pot să sper
este ca patentul roşu
să nu ruginească
să mă pot tăia în voie
de vremea când desfăceam
noduri cu limba împătuream trifoiul sub scări
şi trăgeam fermoarul nopţii
cu părul tău împleteam
şireturi.
ai făcut la stânga
dar la mine lucrurile astea mari
nu au volan.
atât a rămas: o parte
din sunetul viu al dragostei
ca o după-amiază ascunsă
în buzunarul de la piept
în rest totul e la fel. doar eu pot trece
de la cald la rece

*

atunci ai rămas fără aer, mai ţii minte?
se purta singurătatea dar n-aveam cu ce s-o asortez
se uneau apele peste tot ce trecea pe lângă noi
mă ţineai invers în braţe

acum femeile cer prea mult.
sunt trecut şi eu în meniu
(din partea casei)
mesele goale se aşază randomized
le simt în greutatea netă
ai lăsat amprente pe parchet,
aşa te-am găsit
adun în urma ta cioburi din mine
cuvintele rămân la fund în ceaşcă
dar tu nu-ţi termini niciodată
cafeaua.

*

tavanul se încovoaie
sub somnul acru
din când în când piciorul tău
mişcă peretele făcându-şi loc între cuvintele
cu care ne-am lovit toată noaptea.
îţi iau capul în mâini
şi încerc să ne teleportăm undeva
unde să nu existe nicio carte despre
sfârşitul privirilor noastre.
am să te ascund
printre lucrurile cele mai mărunte
acelea de îţi cad printre degete când
îţi cauţi verigheta.

salturi în groapa cu flori

fericirea e într-un sac de pânză.
e o balanţă pe care
o pot stăpâni doar când te ştiu acasă.

stau aproape de tine când explodezi.
pupilele ţi se dilată şi
la focul acesta de artificii nici nu
clipesc.

mă cuprinzi cu tot ce ai mai bun:
tentacule negre, precise şi fierbinţi
mâinile aspre şi gura de aer
pe care te-ai obişnuit să o păstrezi
pentru final.

gura ca un cerc prin care
sar în groapa cu flori.
aşa ştim noi să punem capcane
aşa cad visele pe săgeţi cu otravă
aşa te recunosc, Matilda
între atâtea minuni în oglindă.

nimic nu e mai luminat
decât drumul pe care mă întorc la tine
zâmbind
într-o blană albă de urs

*

întoarce rotiţele zilei de azi
să mai privim o dată
cum femeile albastre mătură frunzele din Copou.
parcul îşi încleştează dinţii care îl păzesc
iar câinii se hârjonesc pe pământul rece
e ziua în care spun *te iubesc*
şi aburi îmi ies din gură ca un aluat dospit
e vorba despre nemişcare în forma unei mâini
ascunse în buzunarul hainei mele
e un film la mijlocul căruia
adormim îmbrăcaţi,
strălucind odată cu timpul.

lumina gurii mele uscate
tu eşti începutul unei fuziuni nucleare.

*

câteodată îmi imaginez ce tare ar fi
să am un accident de maşină şi să mă vizitezi la spital
să-mi aduci reviste cărţi de la vinea
şi câte-un kil de banane şi portocale

să stai cu mine şi să aberăm
să ne povestim tot, să ne aducem aminte
de ploile acelea teribil de calde prin care umblam noi,
doi melci, de autobuzul 4 care te ducea acasă,
de cel mai fain răsărit pe care ţi l-am furat din vitrină,
de cât de mult însemni

tu

pentru mine.

*

vreau neapărat să te duc undeva – într-un loc de unde se vede tot oraşul
merg acolo mai ales iarna, când se întunecă devreme
neapărat la 6 şi 10 atunci se aprind pe rând luminile din oraş
şi văd cum se luminează una după alta străzile dintr-un capăt în altul
e tare fain am mers odată acolo când mă certasem cu tata
am luat un termos cu nişte ceai şi l-am băut acolo sus
mă gândeam cum ar fi să ai

un termos
pentru fiecare lucru pe care vrei să-l mai păstrezi un timp